Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

6 февруари 2020 година*

„Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Документи на Комисията, свързани с тълкуването на разпоредба от правото на Съюза — Документи, издадени от трето лице — Документи, произхождащи от държава членка — Регламент (ЕО) № 1370/2007 — Частичен отказ на достъп — Пълен отказ на достъп — Задължение за мотивиране — Изключение, свързано със защитата на съдебните процедури — По-висш обществен интерес“

По дело T-485/18

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, установено в Ла Коруня (Испания), за което се явява J. Monrabà Bagan, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват W. Mölls и C. Ehrbar, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 7 юни 2018 г., с което се отказва изцяло или частично да се предостави достъп на жалбоподателя до документи във връзка с изпратеното на Френската република становище на Комисията относно валидността на договора за линиите на метро до 2039 г.,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се, при разискванията, от: S. Frimodt Nielsen, председател, V. Kreuschitz (докладчик) и N. Półtorak, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 19 декември 2017 г. жалбоподателят, Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, иска достъп до редица документи на генерална дирекция (ГД) „Мобилност и транспорт“ на Европейската комисия в приложение на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

2 В заявлението за достъп жалбоподателят изтъква влизането в сила на Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 година относно обществените услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 1191/69 и (ЕИО) № 1107/70 на Съвета (ОВ L 315, 2007 г., стр. 1), както и на френския Закон № 2009-1503 от 8 декември 2009 г. за организацията и регулирането на железопътния транспорт и съдържащ различни разпоредби относно транспорта (JORF от 9 декември 2009 г., стр. 21226). Освен това той обяснява, че е узнал факта, че Комисията е изпратила на Френската република своето становище относно валидността на договора за линиите на метро до 2039 г. В този контекст той иска достъп до всички свързани със този въпрос съществуващи документи, сред които всяка вътрешна кореспонденция, и до всички свързани със този въпрос документи, разменени или не със Société nationale des chemins de fer français (SNCF), Régie autonome des transports parisiens (RATP) или представителите или лицата, отговорни в рамките на френското правителство, становищата на Комисията, протоколите от срещи или всеки друг документ от всякакво естество във връзка с този въпрос.

3 С писмо от 5 март 2018 г. генералният директор на ГД „Мобилност и транспорт“ уведомява жалбоподателя, че е възможно 27 документа да попаднат в обхвата на заявлението за достъп и че след разглеждане на документите той е решил на основание член 4, параграф 1, буква б) и параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 да предостави частичен достъп до 13 от тези 27 документа и да откаже оповестяването на останалите 14. Към писмото си Комисията прилага списък на посочените 27 документа, както и документите, по отношение на които е предоставен частичен достъп.

4 На 19 март 2018 г. жалбоподателят подава потвърдително заявление до Комисията в приложение на член 8 от Регламент № 1049/2001, с което я приканва да преразгледа становището, изразено в писмото от 5 март 2018 г. В това заявление той оспорва пълния и частичен отказ за оповестяването на въпросните документи, доколкото този отказ е обоснован със защитата на съдебните процедури в съответствие с член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001.

5 С решение на генералния секретар на Комисията от 7 юни 2018 г., прието от името на Комисията на основание член 4 от правилата за прилагане на Регламент № 1049/2001 (C(2018) 3780 окончателен), е даден отговор на потвърдителното заявление (наричан по-нататък „обжалваното решение“).

6 В обжалваното решение на основание член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 Комисията, първо, потвърждава отказа за оповестяване на десет от нейните документи и на четири документа, издадени от Френската република, второ, потвърждава частичния достъп до десет от нейните документи и трето, напълно отказва достъпа до три документа, издадени от RATP, чието оповестяване е било частично разрешено. Тя мотивира това решение с необходимостта от защита на висящите съдебни производства по делата, по които впоследствие са постановени решение от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17

и C-351/17, EU:C:2019:237), както и за последните три документа — определение от 12 юли 2018 г., RATP/Комисия (T-250/18 R, непубликувано, EU:T:2018:458) и определение от 12 септември 2019 г., RATP/Комисия (T-250/18, непубликувано, EU:T:2019:615). По същество тя приема, че съдържанието на неоповестените откъси от тези документи е тясно свързано с правните въпроси, повдигнати във въпросните съдебни производства. Освен това Комисията разглежда въпроса дали е възможно да предостави частичен достъп до поисканите документи или дали по-висш обществен интерес може да обоснове оповестяването им, и приключва това разглеждане, като потвърждава отказа си, частичен или пълен, да предостави достъп до въпросните документи.

Производство и искания на страните

7 На 9 август 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

8 Жалбоподателят иска формално от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

9 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

10 В приложение на член 91, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд с определение от 3 май 2019 г. Общият съд иска от Комисията да представи всички документи, до които частично или изцяло е бил отказан достъп с обжалваното решение. Комисията представя посочените документи в определения срок.

11 Освен това в рамките на предвидените в член 89 от Процедурния правилник процесуално-организационни действия Общият съд приканва страните да представят определени документи и им поставя писмени въпроси. Страните предоставят тези документи и отговарят на въпросите в определените срокове.

12 Никоя от страните не подава молба за изслушване в хода на устни състезания на основание член 106 от Процедурния правилник. В приложение на член 106, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд (трети състав) решава да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.

От правна страна

Предварителни бележки

13 След изложението на всяко от основанията жалбоподателят иска от Общия съд и да разпореди на Комисията да му предостави документите, до които изцяло или частично му е отказала достъп с обжалваното решение.

14 Тези искания трябва да се отхвърлят като недопустими. Всъщност от постоянната съдебна практика следва, че когато упражнява своя контрол за законосъобразност на основание член 263 ДФЕС, Общият съд не може да дава задължителни указания на институциите или да

действа вместо тях. Това ограничаване на контрола за законосъобразност се отнася до всички спорове, които Общият съд може да разглежда (вж. в този смисъл определение от 3 юни 2010 г., Z/Комисия, T-173/09, непубликувано, EU:T:2010:221, т. 29 и цитираната съдебна практика и решение от 9 октомври 2018 г., Pint/Комисия, T-634/17, непубликувано, EU:T:2018:662, т. 19).

По първото основание

По обхвата на първото основание

15 Жалбоподателят счита, че отказът да се предостави достъп до поисканите в конкретния случай документи, не може да се обоснове с член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001. Според него основната цел на заявлението за достъп е да се определи dies a quo, приложен от Комисията по отношение на договорите за обществени услуги, които са възложени съгласно правото на Европейския съюз и националното право, когато те попадат в обхвата на изключението по член 8, параграф 3, буква б) от Регламент № 1370/2007. Жалбоподателят счита, че нито един от преюдициалните въпроси, поставени по делата, по които след това е постановено решение от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), не изисква изрично от Съда да тълкува или да определя dies a quo по отношение на договорите за обществени услуги, които са възложени съгласно правото на Съюза и националното право и попадат в обхвата на посоченото изключение. Той не установява никаква пряка връзка, каквато се изисква за прилагането на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 между посочените дела и първоначално исканата от него информация. Освен това Комисията пропуснала да разгледа конкретно и индивидуално съдържанието на документите, за които е поискан достъп.

16 От това жалбоподателят прави извод, че в обжалваното решение не са изложени достатъчни мотиви относно връзката между искането за достъп и делата, довели впоследствие до постановяването на решение от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237) и обосноваващи прилагането на изключението по член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001. По-специално той счита, че при тълкуването, което трябва да се възприеме, за да се установи дали дадена институция е дала подходящо обяснение на решението си, е необходимо опасността от засягане на дадено съдебно производство да е разумно предвидима, а не чисто хипотетична. За тази цел заключенията трябва да бъдат подкрепени от конкретни обстоятелства с оглед на конкретното съдържание на доклада, позволяващи да се схванат причините, поради които оповестяването му би могло да засегне сериозно процеса по вземане на решения. Освен това мотивите на даден акт не трябва да бъдат общи и абстрактни. Според жалбоподателя обаче в обжалваното решение не се съдържат никакви подробни разсъждения, които да обосновават частичния или пълен отказ да се предостави достъп до поисканите документи.

17 По същество Комисията счита, че неоповестяването на всички или на част от разглежданите документи е обосновано от наличието на достатъчна връзка между тези документи и правните въпроси, повдигнати пред Съда по делата, довели впоследствие до постановяването на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и че обжалваното решение е надлежно мотивирано.

18 В самото начало следва да се отбележи, че макар в жалбата първото основание формално да е изведено от „съществено процесуално нарушение“, някои доводи, изтъкнати в подкрепа на това основание, се отнасят до задължението за мотивиране, а други — до въпроса за обосноваността на мотивите.

19 В това отношение следва да се напомни, че задължението за мотивиране е общ принцип на правото на Съюза, прогласен в член 296, втора алинея ДФЕС и в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, по силата на който всеки правен акт, приет от институциите на Съюза, трябва да бъде мотивиран. Това задължение предполага институциите на Съюза да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на автора на акта, така че да дадат възможност, от една страна, на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна, на компетентния съд да упражни своя контрол (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 63 и от 4 юни 2013 г., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, т. 53; вж. също решение от 5 декември 2013 г., Комисия/Edison, C-446/11 P, непубликувано, EU:C:2013:798, т. 21 и цитираната съдебна практика).

20 Така в контекста на прилагането на разпоредбите на Регламент № 1049/2001 е прието, че задължението на институцията да мотивира решението си, отказващо достъп до документ, има, от една страна, за цел да предостави на заинтересованото лице достатъчно сведения, за да може да установи дали решението е основателно, или евентуално е опорочено, което може да позволи да се оспори действителността му, и от друга страна, да се даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението. Обхватът на това задължение зависи от природата на въпросния акт и от контекста, в който той е приет (вж. решение от 25 април 2007 г., WWF European Policy Programme/Съвет, T-264/04, EU:T:2007:114, т. 36 и цитираната съдебна практика).

21 С оглед на съдържанието му и функцията му в правния ред на Съюза, задължението за мотивиране е квалифицирано като съществено процесуално изискване, което може и дори трябва да бъде служебно повдигнато от съда (вж. в този смисъл решение от 20 май 2009 г., VIP Car Solutions/Парламент, T-89/07, EU:T:2009:163, т. 65 и цитираната съдебна практика) и което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт (решение от 5 декември 2013 г., Комисия/Edison, C-446/11 P, непубликувано, EU:C:2013:798, т. 20; вж. също решение от 17 септември 2015 г., Total/Комисия, C-597/13 P, EU:C:2015:613, т. 18 и цитираната съдебна практика).

22 Ето защо в случая следва да се преценят, от една страна, доводите, изтъкнати в подкрепа на твърдението за нарушение на задължението за мотивиране, и от друга страна, доводите, изтъкнати в подкрепа на твърдението за нарушение на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001.

По твърдението за нарушение на задължението за мотивиране

23 Що се отнася до 20-те документа, произхождащи от Комисията, от обжалваното решение следва, че достъпът до тях е бил частично или изцяло отказан. Комисията мотивира тези позиции в това решение, като посочва, че въпросните документи се отнасят до съвместимостта на френското законодателство с Регламент № 1370/2007 и включват кореспонденция между нея, RATP и френските власти, както и кореспонденция между различни нейни служби, сред които правната служба. Освен това Комисията посочва, че един от преюдициалните въпроси, поставени от италианския Consiglio di Stato (Държавен съвет) на Съда по делата, довели впоследствие до постановяването на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), се отнася до тълкуването на разпоредбите на посочения регламент, което се разглежда в посочените преценки на френското законодателство. От това тя прави извода, че информацията, съдържаща се в поисканите документи, е свързана пряко с поставените от италианския Consiglio di Stato преюдициални въпроси, които могат да бъдат анализирани от Съда. Според нея оповестяването на пълните редакции на поисканите документи би засегнало защитата на тези висящи съдебни производства по делата, по които

впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237). В посоченото решение Комисията също така уточнява, че оповестяването на поисканите документи би засегнало сериозно нейната позиция, както и тази на френските власти и на RATP по посочените дела, които били висящи, тъй като тези документи съдържат вътрешни обсъждания и доводи, които можели да бъдат използвани така, че да поставят в по-неблагоприятно положение страните по висящите производства.

24 Що се отнася до четирите документа, издадени от френските власти, в обжалваното решение Комисията приема, че тези власти са посочили подходящи причини за отказа да предоставят достъп до тях в приложение на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001. Тя сочи, че тези власти са счели, че поисканите документи са тясно свързани с правните въпроси, повдигнати от италианския Consiglio di Stato във висящите съдебни производства по делата, довели впоследствие до постановяването на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и че на пръв поглед тези доводи обосновават прилагането на посочената разпоредба. Поради това Комисията решава да не ги оповести в приложение на тази разпоредба.

25 Що се отнася до трите документа на RATP, Комисията посочва в обжалваното решение, че частичното оповестяване на тези документи, решено в отговор на друго заявление за достъп, е било оспорено пред юрисдикциите на Съюза от RATP (вж. делата, по които впоследствие са постановени определение от 12 юли 2018 г., RATP/Комисия (T-250/18 R, непубликувано, EU:T:2018:458) и определение от 12 септември 2019 г., RATP/Комисия (T-250/18, непубликувано, EU:T:2019:615), поради което тя не можела да даде достъп до тези документи в приложение на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 не само поради висящите делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), но и също висящото дело, по което е постановено определението от 12 септември 2019 г., RATP/Комисия (T-250/18, непубликувано, EU:T:2019:615).

26 Накрая, Комисията отказва частичен достъп до поисканите документи с мотива, че не е възможно предоставяне на такъв достъп, без да се застрашат разглежданите интереси. Тя приема също, че не е налице по-висш обществен интерес, който да диктува оповестяването на тези документи. По-специално тя счита, че дори да е възможно известен обществен интерес да стои в основата на въпросите за тълкуването на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007, не е следвало да се взема предвид особеният интерес на заявителя в контекста на заявление за достъп в приложение на Регламент № 1049/2001. Поради това тя приема, че в конкретния случай няма по-висш обществен интерес, който можел да има предимство пред интереса от защита на висящите съдебни производства по член 4, параграф 2, второ тире от последния регламент.

27 С оглед на гореизложеното следва да се констатира, че Комисията е предоставила на жалбоподателя достатъчно информация, за да може да разбере дали решението е обосновано, или е опорочено от порок, който е основание за оспорване на неговата действителност. Впрочем въз основа на тези мотиви по настоящото дело жалбоподателят е бил в състояние да оспори както преценката на Комисията за пряка връзка между делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и поисканата от жалбоподателя информация, така и преценката, че в конкретния случай по-висшият обществен интерес е бил надлежно взет предвид.

28 Освен това мотивите на обжалваното решение позволяват на Общия съд да упражни контрола си за законосъобразност на посоченото решение.

29 Вследствие на това твърдението за нарушение на задължението за мотивиране трябва да се отхвърли.

По твърдението за нарушение на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001

– По правото на достъп като цяло

30 Целта на Регламент № 1049/2001, както се посочва в съображение 4 и член 1 от него, е да предостави на обществеността възможно най-широко право на достъп до документите на институциите. Същевременно обаче за посоченото право съществуват определени ограничения, основани на съображения от обществен или частен интерес. Така този регламент предвижда в член 4 режим на изключения, съгласно който институциите могат да откажат достъп до документ, в случай че оповестяването му би засегнало някои от интересите, защитени от този член.

31 Тъй като дерогират принципа на възможно най-широк публичен достъп до документите, подобни изключения трябва да се тълкуват и прилагат стриктно (вж. решения от 17 октомври 2013 г., Съвет/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, т. 30 и цитираната съдебна практика и от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 33 и цитираната съдебна практика).

32 Освен това само обстоятелството, че даден документ се отнася до интерес, защитен от изключение от правото на достъп, предвидено в член 4 от Регламент № 1049/2001, не може да бъде достатъчно, за да обоснове прилагането на това изключение (решения от 3 юли 2014 г., Съвет/in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, т. 51 и от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 34).

33 Всъщност, от една страна, щом дадена институция реши да откаже достъп до документ, чието оповестяване е било поискано, тя по принцип трябва да предостави обяснения за това по какъв начин достъпът до този документ може конкретно и действително да засегне интереса, защитен от предвидено в член 4 от Регламент № 1049/2001 изключение, на което тази институция се позовава. Освен това опасността от такова засягане трябва да е разумно предвидима, а не чисто хипотетична (вж. решения от 3 юли 2014 г., Съвет/in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, т. 52 и цитираната съдебна практика и от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 35 и цитираната съдебна практика).

34 От друга страна, когато дадена институция прилага някое от изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001, тя трябва да претегли особения интерес, чиято защита трябва да се осигури, като не се оповести съответният документ, и по-специално общия интерес от предоставяне на достъп до този документ, като има предвид предимствата, които, както се посочва в съображение 2 от Регламент № 1049/2001, произтичат от по-голямата прозрачност, а именно по-голяма възможност за гражданите да участват в процеса на вземане на решения и по-голяма законност, ефективност и отговорност на администрацията по отношение на гражданите в демократичната система (вж. решение от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 36 и цитираната съдебна практика).

35 Освен това съгласно практиката на Съда съдебната и административната дейност не изискват същия обхват на достъп до документи като законодателната дейност на институция на Съюза (вж. в този смисъл решения от 29 юни 2010 г., Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, т. 60 и от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 77).

36 Накрая, основателността на прилагането на някое от изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001, трябва да се извърши с оглед на фактите, съществуващи към датата на приемане на решението, с което се отказва достъп до документите въз основа на това изключение. Всъщност законосъобразността на акта на Съюза трябва да се преценява въз

основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемане на акта (вж. решение от 11 май 2017 г., Швеция/Комисия, C-562/14 P, EU:C:2017:356, т. 63 и цитираната съдебна практика).

– По член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001

37 Съгласно член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 институциите отказват достъп до документ в случаите, когато оповестяването му би засегнало защитата на съдебните процедури, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

38 Защитата на съдебните процедури предполага по-специално да се гарантира както спазването на принципа на равни процесуални възможности, така и доброто правораздаване и интегритетът на съдебното производство.

39 От една страна, що се отнася до спазването на принципа на равни процесуални възможности, следва да се отбележи, че ако съдържанието на документите, в което се изразява позицията на дадена институция по даден спор, бъде предмет на публично обсъждане, критиките срещу тях биха могли да повлияят неправомерно на позицията, защитавана от институцията пред съответните юрисдикции. Освен това достъпът до документите, отнасящи се до позицията на дадена институция във висящо съдебно производство, от друга страна, би могъл да наруши необходимото равновесие между страните по спора — равновесие, което е в основата на принципа на равни процесуални възможности — доколкото задължението за оповестяване ще възникне единствено за институцията, от която е поискан достъп до документи, а не за всички страни в производството. Спазването на принципа на равни процесуални възможности обаче е абсолютно необходимо, тъй като той е следствие на самото понятие за справедлив съдебен процес (вж. в този смисъл решения от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 86 и 87 и цитираната съдебна практика и от 28 юни 2012 г., Комисия/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, т. 132).

40 От друга страна, що се отнася до доброто правораздаване и интегритета на съдебното производство, следва да се напомни, че изключването на правораздавателната дейност от приложното поле на правото на достъп до документите е обосновано с оглед на необходимостта да се гарантира през цялото времетраене на съдебното производство нормалното протичане на устните състезания между страните, както и на разискванията на съответната юрисдикция по висящото пред нея дело, без външен натиск върху правораздавателната дейност. Оповестяването на документи, в които е изложена позицията, защитавана от дадена институция във висящо съдебно производство, обаче ще доведе, макар и само в представите на обществеността, до възможност за упражняване на външен натиск върху правораздавателната дейност и ще наруши нормалното протичане на устните състезания (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 92, 93 и 130).

41 Така съгласно член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 общественият интерес не допуска оповестяване на съдържанието на документи, съставени единствено за целите на конкретно съдебно производство. Тези документи обхващат писмените защити или актове, представени в хода на съдебно производство, вътрешни документи относно разследването на даден случай, кореспонденцията относно делото между съответната генерална дирекция и правната служба или адвокатска кантора (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 51 и 52 и цитираната съдебна практика).

42 Член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 не допуска и оповестяването на документи, които не са изготвени само за нуждите на конкретен правен спор, чието оповестяване може да компрометира в рамките на конкретен спор принципа на равни процесуални възможности. За да може обаче това изключение да се приложи, е необходимо поисканите документи към момента на приемане на решението, с което се отказва достъп до тях, да имат релевантна връзка или с висящо пред съда на Съюза производство, във връзка с което съответната институция се позовава на изключението, или с производство, висящо пред национална юрисдикция, при условие че повдига въпрос за тълкуване или за валидност на акт на правото на Съюза, така че с оглед на контекста на делото преюдициалното запитване да изглежда особено правдоподобно. Всъщност в тези два случая, макар посочените документи да не са били изготвени в рамките на конкретно съдебно производство, интегритетът на съответното съдебно производство и равенството на процесуалните възможности на страните е можело да бъдат сериозно затруднени, ако някоя от страните се ползваше с привилегирован достъп до вътрешната информация на другата страна, тясно свързана с правните аспекти на висящ или на бъдещ, но неизбежен съдебен спор (решения от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-796/14, EU:T:2016:483, т. 88—90 и от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-18/15, непубликувано, EU:T:2016:487, т. 64 и 65).

43 Накрая, прилагането на изключението по член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001 не допуска оповестяването на документи само докато опасността от засягане на съдебно производство съществува (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 130—135) и следователно е ограничено във времето.

– По обхвата на обжалваното решение

44 В обжалваното решение Комисията отказва изцяло или частично достъпа до 27 поискани документа с мотива, че оповестяването им би засегнало висящото съдебно производство по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), както и за документите, издадени от RATP — висящото съдебно производство по делата, по които впоследствие са постановени определението от 12 юли 2018 г., RATP/Комисия (T-250/18 R, непубликувано, EU:T:2018:458) и определението от 12 септември 2019 г., RATP/Комисия (T-250/18, непубликувано, EU:T:2019:615). По същество тя приема, че всички документи, достъпът до които е бил изцяло или частично отказан, попадат в обхвата на изключението по член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001, тъй като са свързани със тълкуването на член 8 от Регламент № 1370/2007, който бил предмет на разглеждане по висящите пред Съда дела, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

45 Жалбоподателят оспорва тази преценка. По същество той счита, че не е налице пряка връзка между делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и поисканата информация, така че оповестяването на същата не можело да засегне висящото съдебно производство по посочените дела. Жалбоподателят твърди по-специално, че въпросът за dies a quo за договорите за обществени услуги, възложени съгласно изключението по член 8, параграф 3, буква б) от Регламент № 1370/2007, няма пряка връзка с преюдициалните въпроси, поставени от италианската юрисдикция по посочените дела.

46 При все това четвъртият преюдициален въпрос, поставен от италианската юрисдикция на Съда по делата, довели впоследствие до постановяването на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), е формулиран по следния начин:

„В несъответствие ли е прякото възлагане, чийто краен срок е след датата на тридесетгодишния краен срок — 3 декември 2039 г. (считано от датата на влизане в сила на Регламент (ЕО) № 1370/2007), с принципите, залегнали в член 5 и член 8, параграф 3 от [този регламент], или въпросният недостатък трябва да се счита за автоматично отстранен от правна гледна точка поради мълчаливо намаляване ex lege (член 8, параграф 3) до този тридесетгодишен срок?“.

47 Така италианската юрисдикция пита Съда за правните последици от възлагането на договор, за който се отнася разпоредбата на член 5 във връзка с член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007, за срок, по-дълъг от 30 години, който изтича на 3 декември 2039 г. Поставяйки този въпрос, тя се основава на презумпцията, че срокът от 30 години, посочен в член 8, параграф 3 от посочения регламент, започва да тече от датата на влизане в сила на този регламент. Тази презумпция обаче не обвързва Съда. Това важи и за заключението на генералния адвокат Saugmandsgaard Øe по съединени дела Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2018:869), което е прието след обжалваното решение и следователно, както е видно от точка 36 по-горе, не следва да се взема предвид в настоящия случай.

48 Следователно жалбоподателят греши, като твърди, че въпросът за dies a quo по отношение на договорите за обществени услуги, възложени съгласно изключението по член 8, параграф 3, буква б) от Регламент № 1370/2007, няма пряка връзка с преюдициалните въпроси, поставени от италианската юрисдикция по делата, довели впоследствие до постановяване на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

– По достъпа до документите, издадени от Комисията

49 На първо място, в обжалваното решение Комисията отказва изцяло достъп до десет от нейните документи, поради това че тяхното оповестяване би засегнало позицията на страните и нормалното протичане на устните състезания във висящите съдебни производства по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

50 Десетте разглеждани документа включват вътрешна докладна записка на ГД „Мобилност и транспорт“ от 24 ноември 2014 г., три докладни записки на посочената ГД от 15 юли 2011 г., 6 февруари 2012 г. и 28 октомври 2014 г., адресирани до правната служба на Комисията, три докладни записки на тази ГД от 30 април 2012 г., 25 май 2012 г. и 9 април 2014 г., адресирани до кабинета на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas, както и три докладни записки на правната служба на Комисията от 25 юли 2011 г., 24 април 2012 г. и 1 декември 2014 г., адресирани до същата ГД.

51 Докладните записки на правната служба до ГД „Мобилност и транспорт“, както и докладните записки на посочената ГД до правната служба на Комисията, посочени в точка 50 по-горе, са свързани изключително с въпроса за тълкуването и прилагането към договора на RATP на изключението по член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 вследствие на приемането на Закона за организацията и регулирането на железопътния транспорт и съдържащ различни разпоредби относно транспорта. Що се отнася до докладните записки на тази ГД до кабинета на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas, посочени в точка 50 по-горе, те се отнасят до действията, които да се предприемат вследствие на тълкуването на Комисията на посочения регламент, както и вътрешната докладна записка на същата ГД от 24 ноември 2014 г.

52 Разглежданите десет документа са вътрешни документи на Комисията, отнасящи се до тълкуването на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 и до правните последици от това тълкуване. Оповестяването на тези документи на жалбоподателя, докато същевременно делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), са били висящи пред Съда, е можело да засегне както доброто правораздаване и интегритета на съдебното производство, така и принципа на равни процесуални възможности между Комисията и другите страни по тези дела.

53 Всъщност, от една страна, оповестяването на жалбоподателя на разглежданите десет документа на датата на приемането на обжалваното решение би довело, макар и само в представите на обществеността, до възможност за упражняване на външен натиск върху правораздавателната дейност и до нарушение на нормалното протичане на устните състезания пред Съда (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 93).

54 От друга страна, оповестяването на разглежданите десет документа би могло да доведе до публично обсъждане на тълкуването на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007. В подобна ситуация евентуалните отправени до Комисията критики биха могли да повлияят на защитаваната от нея позиция по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и следователно да нарушат принципа на равни процесуални възможности (вж. в този смисъл решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 86). Всъщност, ако Комисията е трябвало да оповести своите вътрешни документи, тя би била единствената страна в преюдициалното производство по посочените дела, която е трябвало да направи това, и би могла да се счита за потенциално принудена да вземе предвид вътрешните позиции на нейните служби в становищата си пред Съда, докато другите страни биха могли да защитят своите интереси независимо от всякакво външно влияние, което би нарушило стоящото в основата на принципа на равни процесуални възможности необходимо равновесие между страните пред Съда (вж. в този смисъл решения от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 87 и от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-796/14, EU:T:2016:483, т. 97 и 98).

55 Тези преценки не се поставят под въпрос от обстоятелството, че висящото съдебно производство, по което впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), е било производство по преюдициално запитване. Всъщност критерият за добро правораздаване и принципът за равни процесуални възможности, който има за цел да осигури процесуално равновесие между страните в съдебното производство, като гарантира равни права и задължения за тях по отношение по-специално на правилата относно събирането на доказателства и условията на състезателност пред съда (вж. в този смисъл решение от 28 юли 2016 г., Ordre des barreaux francophones et germanophone и др., C-543/14, EU:C:2016:605, т. 41 и цитираната съдебна практика), се прилагат и за производствата по преюдициално запитване (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Philip Morris/Комисия, T-796/14, EU:T:2016:483, т. 97).

56 Обстоятелството, че жалбоподателят не е участвал в преюдициалното производство по делото, по което впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), също не обезсилва посочените преценки. Всъщност оповестяването на жалбоподателя на информацията, съдържаща се в разглежданите десет документа, би му позволило да ги сподели с трети лица или да ги оповести в много широк кръг. В подобна хипотеза другите страни по посоченото производство биха могли да се позоват на информацията в рамките на това производство срещу Комисията.

57 Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че оповестяването на десетте документа, посочени в точка 50 по-горе, е можело да засегне защитата на съдебните производства.

58 На второ място, в обжалваното решение Комисията също така частично отказва достъп до десет от нейните документи, поради това че оповестяването на заличените части от тези документи би засегнало позицията на страните и правилното протичане на устните състезания във висящите съдебни производства по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

59 Десетте разглеждани документа са докладните записки на ГД „Мобилност и транспорт“ от 27 юли 2010 г., 27 септември 2010 г., 7 септември 2012 г. и 9 април 2013 г., адресирани до правната служба на Комисията, до кабинета на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas и до RATP, докладна записка на правната служба от 11 август 2010 г. до посочената ГД, две писма на Комисията от 25 и 28 октомври 2010 г., изпратени до френските власти, кореспонденция на посочения заместник-председател на Комисията от 27 юли 2012 г. и от 5 юни 2013 г. до RATP, както и кореспонденция между тази ГД и правната служба на Комисията от 24 септември 2012 г.

60 Що се отнася, първо, до докладните записки на ГД „Мобилност и транспорт“ от 27 юли 2010 т., 27 септември 2010 г., 7 септември 2012 г. и 9 април 2013 г., адресирани до правната служба на Комисията, до кабинета на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas и до RATP, докладната записка на правната служба от 11 август 2010 г., адресирана до посочената ГД, писмото на Комисията от 28 октомври 2010 г., адресирано до френските власти, и кореспонденцията между тази ГД и правната служба на Комисията от 24 септември 2012 г., следва да се констатира, че частите от тези документи, които не са били оповестени на жалбоподателя, са свързани с лични данни, за които жалбоподателят не е оспорил, че те не трябва да се оповестяват, като подписи, или излагат позицията на Комисията, на Френската република или на RATP относно тълкуването на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 и относно спазването на тази разпоредба при предоставянето на права на ползване на RATP от Френската република.

61 В това отношение, що се отнася до информацията относно направеното от Комисията тълкуване на обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 и последиците, които тя извежда от него, с оглед на изложените в точки 53 и 54 по-горе мотиви, тя основателно е приела, че оповестяването на тази информация може да упражни, макар и само в представите на обществеността, външен натиск върху правораздавателната дейност и да наруши нормалното протичане на устните състезания пред Съда. Това оповестяване е можело да доведе до публичен дебат относно тълкуването на посочената разпоредба и евентуално отправените до Комисията критики са можели да повлияят на защитаваната от нея позиция по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237). Освен това, в случай че Комисията е трябвало да оповести тези документи, тя би била единствената страна в преюдициалното производство, принудена да направи това, което е можело да наруши необходимото равновесие между страните пред Съда, утвърдено с принципа на равни процесуални възможности.

62 Освен това, що се отнася до неоповестяването на направеното от Френската република или RATP тълкуване на обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 в документите, посочени в точка 60 по-горе, следва да се отбележи, че както Френската република, така и RATP са били страни в производството по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

63 Вследствие на това оповестяването на тълкуването на Френската република и RATP е можело да наруши принципа на равни процесуални възможности. Тези страни са можели да се считат за потенциално принудени да вземат предвид становищата си пред Комисията по време на участията им в производството пред Съда по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), докато другите страни пред Съда по тези дела са можели да защитят интересите си независимо от всякакво външно влияние.

64 Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че оповестяването на посочените в точка 60 по-горе документи е можело да засегне защитата на съдебните производства.

65 Напротив, що се отнася, второ, до заличените пасажи в писмото на Комисията от 25 октомври 2010 г. до френските власти и в писмата на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas от 27 юли 2012 г. и 5 юни 2013 г., адресирани до RATP, различни от свързаните с лични данни, трябва да се констатира, че те не се отнасят пряко до тълкуването или правните последици от тълкуването, дадено от Комисията, Френската република или RATP, на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007. Следователно тези заличени пасажи не са пряко свързани с въпросите, които са предмет на преюдициалното производство по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237). Поради това тези заличавания не могат да се обосноват с прилагането на член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001.

66 При това положение настоящото твърдение за нарушение е основателно, доколкото се отнася до заличените пасажи в посочените в точка 65 по-горе документи, различни от свързаните с лични данни, и поради това следва обжалваното решение да се отмени в частта му, в която се отказва частично достъп до тях.

– По достъпа до документите, издадени от Френската република

67 Що се отнася до неоповестяването на документите, издадени от Френската република, най-напред следва да се отбележи, че разглежданите документи са писмо от 3 юни 2010 г. на секретаря на Френската държава, отговарящ за транспорта, адресирано до заместник-председателя на Комисията г-н Kallas, бележка на френските власти от 23 декември 2010 г. относно прилагането на Регламент № 1370/2007 в отговор на писмо на Комисията от 25 октомври 2010 г., приложенията към горепосочената бележка и бележка на френските власти от 6 януари 2012 г. в отговор на писмото на Комисията от 28 октомври 2011 г.

68 По-нататък следва да се напомни, че съгласно член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 държава членка може да се противопостави на това институция да оповести произхождащ от тази държава документ само ако основава и мотивира възражението си на материалните изключения, предвидени в член 4, параграфи 1—3 от посочения регламент. Ето защо в процеса на приемане на решение за отказ да се предостави достъп институцията трябва да се увери, че такива мотиви съществуват, и да ги посочи в решението, което приема в края на процедурата (вж. в този смисъл решения от 18 декември 2007 г., Швеция/Комисия, C-64/05 P, EU:C:2007:802, т. 99, от 21 юни 2012 г., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, C-135/11 P, EU:C:2012:376, т. 62 и от 5 април 2017 г., Франция/Комисия, T-344/15, EU:T:2017:250, т. 41).

69 Сезираната институция няма задължението да извършва цялостна преценка на решението на съответната държава членка за противопоставяне, упражнявайки контрол, който би надхвърлил проверката само за наличие на мотиви, позоваващи се на изключенията по член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 (решения от 21 юни 2012 г., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, C-135/11 P, EU:C:2012:376, т. 63 и от 21 ноември 2018 г., Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe/Комисия, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, т. 44).

70 При все това задължението на институцията за старателна проверка трябва да я накара да провери дали обясненията, дадени от държавата членка, за да се противопостави на оповестяването на нейните документи, на пръв поглед ѝ изглеждат обосновани (вж. в този смисъл решения от 5 април 2017 г., Франция/Комисия, T-344/15, EU:T:2017:250, т. 54 и от 21 ноември 2018 г., Stichting Greenpeace Nederland и PAN Europe/Комисия, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, т. 44). Важно е институцията да провери дали с оглед на конкретните обстоятелства и приложимите правни норми мотивите, изложени от държавата членка в подкрепа на противопоставянето ѝ, на пръв поглед са в състояние да оправдаят такъв отказ и оттук — дали тези мотиви позволяват институцията да поеме възложената ѝ от член 8 от Регламент № 1049/2001 отговорност. Става въпрос да се избегне приемането от институцията на решение, което тя счита за незащитимо, въпреки че тя е неговият автор и следователно носи отговорност за неговата законосъобразност (вж. в този смисъл решение от 5 април 2017 г., Франция/Комисия, T-344/15, EU:T:2017:250, т. 46 и 47 и цитираната съдебна практика).

71 В обжалваното решение Комисията посочва, че след като се е консултирала с френските власти, те са повторили своето несъгласие с оповестяването на документите им с мотива, че това оповестяване би нарушило член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001. Тя отбелязва, че според френските власти повдигнатите в тези документи въпроси са тясно свързани с правните въпроси, поставени от италианския Consiglio di Stato по делата, довели впоследствие до постановяване на решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), които били висящи пред Съда. Според Комисията тези власти по-специално считат, че разглежданите документи съдържат тяхното тълкуване на принципите, изложени в член 5 и член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007. Комисията счита, че тези доводи на пръв поглед обосновават прилагането на изключението по член 4, параграф 2, второ тире от Регламент № 1049/2001, както е изтъкнат от френските власти. Поради това тя отказва достъпа до посочените документи.

72 Така, що се отнася до документите, издадени от Френската република, Комисията основава решението си на изтъкнатото от нея изключение, предвидено в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001. Освен това изложените от Френската република мотиви били на пръв поглед в състояние да обосноват отказа. Всъщност с оглед на обстоятелствата по случая, и по-специално на обсъжданите в разглежданите документи въпроси, оповестяването на позицията на Френската република относно тълкуването на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007 в хода на производството пред Комисията е можело да засегне принципа на равни процесуални възможности пред Съда по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237). Всъщност, ако информацията, съдържаща се в посочените документи, беше публично оповестена от жалбоподателя, това потенциално е щяло да постави Френската република, която е била страна по висящото преюдициално производство по посочените дела, в явно по-неблагоприятно положение по отношение на другите страни в посоченото производство. Познавайки предварително позицията на Френската република, другите страни биха могли да коригират и уточнят доводите си, което би предоставило систематично предимство в тяхна полза.

73 Следователно Комисията напълно правилно е приела, че представените от Френската република обяснения относно оповестяването на посочените в точка 67 по-горе документи ѝ изглеждат prima facie основателни.

– По достъпа до документите, издадени от RATP

74 Документите, издадени от RATP, до които е отказан достъп на жалбоподателя, са три писма на генералния директор на RATP, първото от 22 май 2012 г., адресирано до генерален директор на Комисията и приложенията към него, второто от 21 май 2012 г., адресирано до председателя на

Комисията, и третото от 28 март 2013 г., адресирано до заместник-председателя на Комисията г-н Kallas. Всяко от тези писма е свързано с въпроса за тълкуването от Комисията на обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007. По същите съображения като изложените в точки 53, 54 и 61 по-горе оповестяването им е можело да упражни, макар и само в представите на обществеността, външен натиск върху правораздавателната дейност и да наруши нормалното протичане на устните състезания пред Съда, както и да накърни принципа на равни процесуални възможности в хода на висящото производство по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), в което е участвала RATP.

75 Освен това към датата на приемане на обжалваното решение както жалба за отмяна, така и молба за постановяване на временни мерки (дела, по които впоследствие е постановено определението от 12 юли 2018 г., RATP/Комисия (T-250/18 R, непубликувано, EU:T:2018:458) и определението от 12 септември 2019 г., RATP/Комисия (T-250/18, непубликувано, EU:T:2019:615) са били висящи пред Общия съд, с които RATP се противопоставя на частичното оповестяване на посочените в точка 74 по-горе документи на заявител за достъп. Оповестяването на тези документи от Комисията вследствие на заявлението за достъп би засегнало доброто правораздаване и интегритета на съдебното производство, като се има предвид, че подобно оповестяване към момента на приемане на обжалваното решение би попречило на председателя на Общия съд да се произнесе надлежно по спирането на оповестяването на тези документи, ако той е искал да вземе такова решение. Също така подобно оповестяване би попречило на Общия съд да разреши надлежно спора, с който е сезиран, относно решението за частично оповестяване на разглежданите документи.

76 Следователно Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че оповестяването на посочените в точка 74 по-горе документи би могло да засегне защитата на съдебните процедури.

77 От гореизложеното следва, че първото основание трябва да се отхвърли, освен в частта му, която се отнася до заличените пасажи, различни от свързаните с лични данни в писмото на Комисията от 25 октомври 2010 г., адресирано до френските власти, и в писмата на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas от 27 юли 2012 г. и 5 юни 2013 г., адресирани до RATP.

По второто основание

78 Жалбоподателят счита, че дори да се предположи, че е имало връзка между делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237), и неоповестените или отчасти оповестените документи, обществеият интерес, който те имат както за публичните, така и за частните страни, прави достъпа до тях достатъчно релевантен, за да обезсили всеки отказ за оповестяване. Комисията оспорва, че по-висш обществен интерес диктува оповестяването на разглежданите документи.

79 В това отношение е важно да се припомни, че когато дадена институция прилага някое от изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001, тя трябва да претегли особения интерес, чиято защита трябва да се осигури, като не се оповести съответният документ, и по-специално общия интерес от предоставяне на достъп до този документ, като има предвид предимствата, които, както се посочва в съображение 2 от Регламент № 1049/2001, произтичат от по-голямата прозрачност, а именно по-голяма възможност за гражданите да участват в процеса на вземане на решения и по-голяма законност, ефективност и отговорност на администрацията по отношение на гражданите в демократичната система (вж. решение от 17 октомври 2013 г., Съвет/Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, т. 32 и цитираната

съдебна практика). Така по-висш обществен интерес може да обоснове оповестяването на документ, до който е поискан достъп, независимо от обстоятелството, че е приложимо едно от изключенията по член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.

80 При все това следва да се уточни, че частният интерес, на който може да се позове авторът на заявление за достъп до документ, отнасящ се лично до него, не би могъл да бъде взет предвид като по-висш обществен интерес по смисъла на разпоредбите на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 (вж. в този смисъл решение от 21 октомври 2010 г., Umbach/Комисия, T-474/08, непубликувано, EU:T:2010:443, т. 59 и цитираната съдебна практика). Всъщност целта на Регламент № 1049/2001 е да осигури общо право на публичен достъп до документите на институциите, а не да създаде правила, предназначени да защитят специфичния интерес, който едно или друго лице би могло да има от достъпа до някой от тези документи (решения от 1 февруари 2007 г., Sison/Съвет, C-266/05 P, EU:C:2007:75, т. 43 и от 11 декември 2018 г., Arca Capital Bohemia/Комисия, T-441/17, непубликувано, EU:T:2018:899, т. 80).

81 Освен това лицето, което изтъква наличието на по-висш обществен интерес, трябва да посочи конкретно обстоятелствата, обосноваващи оповестяването на съответните документи. Излагането само на общи съображения не може да е достатъчно, за да се установи, че по-висш обществен интерес има превес над съображенията да се откаже оповестяване на въпросните документи (вж. решение от 11 май 2017 г., Швеция/Комисия, C-562/14 P, EU:C:2017:356, т. 56 и цитираната съдебна практика).

82 За да докаже наличието на по-висш обществен интерес от оповестяването на съответните документи, първо, жалбоподателят се позовава на интереса на публичните страни и на частноправните субекти да узнаят как Комисията тълкува обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007. Второ, той се позовава на невъзможността, при липсата на оповестяване на исканите документи, от една страна, да провери критерия, който е приложен при възлагането на договорите от Френската република на SNCF и на RATP в приложение на посочения регламент, и от друга страна, дали този критерий се прилага за него или за всеки друг оператор или орган. От това той заключава, че всички заинтересовани страни, участващи в процедурата за възлагане на договори за обществени услуги по член 8, параграф 3, буква б) от този регламент, имат законен обществен интерес от достъп до разглежданите документи. Трето, той се позовава на по-голяма правна сигурност по отношение на прилагането на въпросния регламент и следователно на намаляването на възможни съдебни спорове относно датата на прилагане на същия регламент в случай на оповестяване на исканите документи. Четвърто и последно, той счита, че неоповестяването на посочените документи ще доведе до нарушение на принципа на недопускане на дискриминация спрямо RATP и другите оператори, които имат интерес да узнаят позицията на Комисията.

83 С оглед на тези доводи следва да се напомни, че съгласно посочената в точка 80 по-горе съдебна практика жалбоподателят не може да изтъква собствения си интерес, за да докаже наличието на по-висш обществен интерес. Освен това тълкуването, което Комисията прави на разпоредба от правото на Съюза, не се ползва с предимство, тъй като изключителната компетентност за окончателното тълкуване на правото на Съюза принадлежи на Съда (вж. в този смисъл Становище 2/13 от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 246 и Становище 1/17 от 30 април 2019 г., EU:C:2019:341, т. 111). Така направеното от Комисията тълкуване на разпоредба на правото на Съюза, когато е последвано от решение на национален орган, може да бъде предмет на преюдициално запитване пред Съда вследствие на съдебен спор пред националните юрисдикции относно посоченото решение. Дори когато Комисията налага тълкуването си на разпоредба от правото на Съюза на държава членка в контекста на производство за установяване на неизпълнение на задължения, то може да бъде предмет на контрол от Съда, когато държавата членка не се съобразява с него. Следователно направеното от Комисията тълкуване на разпоредба от правото на Съюза не предоставя правна сигурност и не е доказано, че то ограничава броя на съдебните спорове, свързани с обхвата на посочената разпоредба.

Освен това фактът, че Комисията не оповестява своето тълкуване на обхвата на член 8, параграф 3 от Регламент № 1370/2007, както то е посочено в разглежданите документи, не води до неравно третиране, тъй като жалбоподателят не се намира в сходно положение с това на Френската република и на RATP, които са участвали в процедура EU Pilot и са били страна в преюдициалното производство по делата, по които впоследствие е постановено решението от 21 март 2019 г., Mobit и Autolinee Toscane (C-350/17 и C-351/17, EU:C:2019:237).

84 Освен това и във всички случаи при претеглянето интересът на заинтересованите страни, участващи в процедурата по възлагане на договори за обществени услуги, попадащи в обхвата на член 8, параграф 3, буква б) от Регламент № 1370/2007, да се запознаят с тълкуването на Комисията на обхвата на тази разпоредба, не може да се счита за по-висш от този на Комисията и на Съда от спазване на принципа на равни процесуални възможности и на доброто правораздаване.

85 Следователно жалбоподателят не е доказал наличието на по-висш обществен интерес от оповестяването на исканите документи.

86 Накрая, доколкото в рамките на второто основание жалбоподателят счита, че тъй като е налице очевиден обществен интерес, който е трябвало да обезсили отказа да се предостави достъп до документите, и като се има предвид, че Комисията не е мотивирала в достатъчна степен решението си да не приложи това изключение, обжалваното решение е прието без достатъчно мотиви, следва да се напомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се различава от твърденията за нарушения, които поставят под въпрос основателността на обжалваното решение (вж. т. 21 по-горе). Следователно, доколкото в подкрепа на второто основание жалбоподателят твърди, че мотивите са недостатъчни, налага се изводът, че това твърдение за нарушение трябва да се отхвърли като неотносимо.

87 Във всички случаи, като се има предвид обхватът на задължението за мотивиране, както е изложен в точки 19—21 по-горе, следва да се констатира, че в обжалваното решение Комисията е мотивирала в достатъчна степен причините, поради които счита, че не е налице по-висш обществен интерес от оповестяването на разглежданите документи.

88 Всъщност в обжалваното решение Комисията приема, че интересът, на който се позовава жалбоподателят, е неговият собствен интерес, който не може да се вземе предвид, и че в настоящия случай няма по-висш обществен интерес, който да има предимство пред интереса от защита на съдебните процедури, както е посочен в член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. Впрочем тази преценка на Комисията е могла да бъде оспорена от жалбоподателя пред Общия съд, както показва второто основание, а Общият съд може да се произнесе по този въпрос, както показва преценката, направена в точки 79—85 по-горе.

89 От това следва, че твърдението за нарушение, изведено от недостатъчност на мотивите, също трябва да се отхвърли, а следователно и второто основание в неговата цялост.

90 С оглед на всичко изложено по-горе настоящата жалба следва да се уважи частично и съответно обжалваното решение да се отмени в частта, в която се отказва частично достъп до данни, различни от личните данни, съдържащи се в писмото на Комисията от 25 октомври 2010 г. до френските власти и в писмата на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas от 27 юли 2012 г. и 5 юни 2013 г. до RATP.

По съдебните разноски

91 Съгласно член 134, параграф 2 от Процедурния правилник, когато има няколко загубили делото страни, Общият съд взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

92 В конкретния случай следва да се постанови, че Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и една пета от съдебните разноски на жалбоподателя. Жалбоподателят понася четири пети от направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) **Отменя решението на Европейската комисия от 7 юни 2018 г., с което се отказва частично или напълно да се предостави на Compañía de Tranvías de la Coruña, SA достъп до документи във връзка със становището на Комисията, предадено на Френската република, относно валидността на договора за линиите на метро до 2039 г., в частта му, в която се отказва частично достъпа до данни, различни от лични данни, съдържащи се в писмото на Комисията от 25 октомври 2010 г. до френските власти и в писмата на заместник-председателя на Комисията г-н Kallas от 27 юли 2012 г. и 5 юни 2013 г. до RATP.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Осъжда Комисията да заплати направените от нея съдебни разноски и една пета от съдебните разноски на Compañía de Tranvías de la Coruña.**

4) **Осъжда Compañía de Tranvías de la Coruña да понесе четири пети от направените от нея съдебни разноски.**

Frimodt Nielsen Kreuschitz Półtorak

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 февруари 2020 година.

Подписи